

KÜLDETÉS

Úgy akarok mostantól a kisfiamra gondolni,
mintha rákos volna, és az lenne a küldetésem,
hogy széppé tegyem az összes hátralévő napját.
Nem akarok soha többé mérges lenni rá azért,

mert hidegen hagyja, hogy mit akarok,
mert nem engedelmes, mert pontosan tudja,
mivel képes a pokolba kergetni, és oda is kerget.
Nem akarok soha többé mérges lenni rá azért,

mert gyermek. Rekkenő hőségben zivatarok,
vagyok én ilyenkor maga a mennydörgés, igen,
a hirtelen fergeteg, vagyok a mélykék és acélzöld
fellegek, vagyok egy ragyogó elektromos kisülés,

vagyok a csapadék, én ilyenkor jég vagyok,
mely a cseresznyét és az őszibarackot elveri.
Ha ordítok vele, már belőlem csak a hajlam az,
ami felöklend, és nincs bennem semmi emberi.

Holott hát pontosan ismerem őt, ezt a tiszta
és rémült kisfiút, akit még magamban hordozok.
Ő úgy tudja, hogy most itt a vég, hogy nincs kiút,
mert tájékozok, mert tombolok, mert ilyenkor

engem elveszt, és zsenge testét elárasztják
a hormonok. Neki most az adrenalin, neki most
a kortizol az apja tébolya; keskeny verőereit már
egyre sűrűbb lüktetéssel feszíti a vérfolyam;

küzdene vagy menekülne, rejtőzne bár előlem,
de nem lehet; mert hiába fenyeget nagy veszély,

ha még nagyobb a rettenet; és ilyenkor a könnyeit
is elveszíti, és ilyenkor a könnyei én vagyok.

Mivé lesz az ordítás, ha hangja szertefoszlik?
És az én ordas szívem is miféle kárt okozhat,
ha a bennem növekvő acélfelhők az ő arcára
záporoznak? Hogyan kell vihart helyrehozni?

Úgy akarok mostantól a kisfiamra gondolni,
mintha rákos volna, és az lenne a küldetésem,
hogy széppé tegyem az összes hátralévő napját.
Mert ha olvasok az újságban egy leukémiás

ötévesről, én magam elé képzelem az apját.
Bármennyire is kegyetlen, folyton csak az jár
a fejemben, hogy ő kezét a gyerekre biztosan
nem emel, én viszont titokban azzá váltam,

akit az Isten a földre szemetel. Ugyan már,
hát hogy vagyok képes a fiam nyakát átölelni,
hazug mázzal meseszőke hajába túrni azzal
a kézzel, amelyik tegnap még rajta csattant?

Miért bocsátom meg magamnak másnapra
a megbocsáthatatlant? Honnan való a hitvány
kegyelem, mely rögtön felmenti izzó tenyerem?
És hogyan győz a gyáva ösztön, hogy a rideg

önundortól önmagamat védjem? Hiszen
minden szerelemnél erősebb lett a szégyen:
én megütöttem a saját gyermekem. Nincsen
semmi ezen kívül, mert nekem itt a végem.

Egy ütés súlyát tudnia kell annak, akit ütöttek.
Ha erőszakot szülnek, akik erőszakban születtek,
nem mentség a lomha múlt vagy az ócska bánat.
Mikor a fiamat bántom, feloldozom az apámat.

Ez a bűnöm. És attól, hogy elmondom, nem lesz könnyebb. Fizethetnék-e annyi vért vagy annyi könnyet, hogy az lemosná kezem szennyét?
Kétlem. Mert itt van a végső kegyetlenség:

a büntetést helyettem vétlen apák kapják.
Úgy akarok mostantól a kisfiamra gondolni,
mintha rákos volna, és az lenne a küldetésem,
hogy jóvá tegyem az összes hátralévő napját.